

Нехай Господь буде нашим дороговказом

У червневому числі “Вісника”, який виходить у Вінніпезі, Високопреосвященніший Архієпископ Юрій, Митрополит Української Православної Церкви в Канаді (УПЦК), заохочує до обміну думками у справах, котрі останнім часом стали доволі резонансними у нашій церковній громаді і поза нею. З надією на позитивні висліди ми охоче беремо участь у цьому процесі.

Митрополит Юрій пише: “...У 1990 р. УПЦК, приймаючи КАНОНІЧНИЙ авторитет нашої ІСТОРИЧНОЇ Матері-Церкви, Вселенської Константинопольської Патріархії...” Це наче б до 1990 р. УПЦК була НЕКАНОНІЧНОЮ. Але наші перші священики були висвячені Митрополитом Германосом Антіохійської Патріархії, і це вона є Церквою-Матір’ю Української Православної Церкви в Канаді, що і означає її КАНОНІЧНІСТЬ від початків свого існування.

До Вселенської Патріархії стукали у двері наші перші священики і Консисторія за благословенням і висвятою, але ті двері для них не відчинялись. Вселенська Константинопольська Патріархія перестала бути нашою Матір’ю-Церквою тоді, коли у 1686 році вона абдикувала ці свої матірні зобов’язання, передаючи Українську Митрополію Москві. Так само у ХХ-ХХІ століттях Вселенський Патріархат все оглядався і оглядається на Москву щодо того, як чинити з нами, українцями, – в Україні та діаспорі.

В абзаці 2.02 “Основних Принципів” (УПЦК – Н. Є.) у Преамбулі пишеться, що наша Церква є “самоуправна”. А Митрополит Юрій пише, що вона “визнає верховну канонічну владу Патріаршого Синоду...” Так само при цьому слід звернути увагу, як визначений статус УПЦК самим Вселенським Патріархом Варфоломієм у його книзі “*ВІЧ-НА-ВІЧ із ТАЙНОЮ: Православне християнство у сучасному світі*” (Дух і Літера – Київ, 2011, 360 с.). На сторінках 85-87 детально описана формальна структура Вселенського Православ’я, яка поділена на три категорії: а) автокефальні (незалежні) Патріархати; б) автономні (напівзалежні) національні Церкви; і в) Церкви, безпосередньо підпорядковані Вселенському Патріархату. Відносно цієї останньої категорії Патріарх Варфоломій пише: “Щоб окреслити актуальний

стан юрисдикції Вселенського Патріархату,.. наведу тут перелік розмаїтих Церков, що перебувають у нашому адміністративному підпорядкуванні”. Далі слідують назви 28-ми різних Церков і церковних установ, і на сімнадцятому місці – **“Українська Митрополія в Канаді”** (підкр. – Н. Є.). Вірні УПЦК потребують недво-значної відповіді на такі питання: Що означає термін “самоуправна”? Чи УПЦК визнає канонічну “владу” чи “авторитет” Патріаршого Синоду, і що саме під цими двома термінами розуміти? І врешті – що означає для УПЦК, на тепер і на майбутнє, бути в “адміністративному підпорядкуванні” Вселенського Патріархату?

Принцип 2.03 – це є спроба накинути нам зверхництво чужої влади, але це ще не є остаточне! Ще нема печатки у Патріаршій Грамоті, і нема зміни нашого Чарту.

Принцип 2.04 – це продовження підкорення. Наша Церква вже тільки “провінція”, і як виходить – в “адміністративному підпорядкуванні”. Яку “внутрішню автономію” мається на увазі? Чи маємо право спілкуватися з ким хочемо? Навіть з не угодним Москві Патріархом? Якщо не маємо, то це є заперечення науки самого Вселенського Патріарха, де в наведеній вище книзі він на ст. 299 пише: “Зрештою, принаймні для християнина, вітати та приймати іншого означає зустрічати й приймати Христа”. І далі на ст. 326: “Чи може бути щось дорожче перед Богом, ніж прагнення спілкуватись і бути разом?”

У ТОЧКАХ ДОМОВЛЕННЯ (УПЦК з Вселенською Патріархією – Н. Є.) – знову ж “канонічний авторитет”! Ми завжди були під КАНОНІЧНИМ АВТОРИТЕТОМ – Вселенських Соборів, Антіохійської Патріархії, котра для нас була не поневолювачем, а дійсно надавала батьківсько-материнську опіку, а потім під своїм власним Митрополічим, а остаточно – під Божим. Митрополит Юрій не може цього історичного факту проочувати.

Митрополит Юрій посилається на наш 22-ий Звичайний Собор і зміни, запропоновані до нашого Статуту. Ті зміни ще не є одобрені. Ми не хотіли вірити своїм очам, коли побачили написане, і захотіли прочитати пропоноване в українському перекладі, бо наша Церква є УКРАЇНСЬКА і СОБОРНОПРАВНА.

Митрополит Юрій втішається тими запропонованими змінами, а ми сумуємо над ними, бо в тих змінах криється кінець нашої СОБОРНОПРАВНОСТІ, а під

“канонічністю” є загроза втрати специфічних особливостей нашої Церкви позитивно впливати на відновлення Єдиної Помісної Православної Церкви в Україні.

На тому ж 22-му Соборі була створена Комісія, щоб розглянути і зробити підсумки в тім, що ми скористали, будучи під Константинопольським омофором, і що втратили. Як іде праця тієї Комісії? Порухнені тут питання пропонуємо до розгляду Комісії.

Минулого квітня 2012 р., коли прилітав до Канади Патріарх Київський Філарет, якби Митрополит Юрій публічно привітав його, що зробив би Фанар? Правдоподібно, нічого не зробив би, бо неможливо повірити, що на основі науки Патріарха Варфоломія, цитованої вгорі, саме він заборонив Митрополитові Юрію бути гостинним до Патріарха Філарета. Така заборона – це, мабуть, був радше непродуманий акт котрогось із бюрократів Фанара. Митрополит Юрій виправдовує свою негостинну поведінку щодо Патріарха Філарета його “невизнанням” Вселенським Православ’ям. А що, якби Митрополит Юрій розпочав це “визнання”? Митрополит Юрій же **КАНОНІЧНИЙ** і **ВИЗНАНИЙ**. Чи не пішли б за його прикладом інші “канонічні”?

Митрополит Юрій правильно відзначив, що “...процес створення Помісної Української Православної Церкви є реальний і діючий”. Є декілька гілок Української Православної Церкви. По діях їх бачимо, котра гілка буде українську державність, а котра просто наживається; котра веде в рабство минулого Церкву і державу; котра ремонтує зруйновані храми і будує нові, а котра розбоєм відбирає ремонтвані й новозбудовані; котра друкує книжки, Біблії, требники і молитовники і продає їх за безцінь, щоб ширити Слово Боже і духовність рідною мовою серед народу.

Митрополит Юрій називає Вселенську Патріархію “Матір’ю Українського Православ’я”. На жаль і на згубу Українського Православ’я, ця “Мати” завжди оглядалася і оглядається на Москву щодо того, як трактувати наївних малоросів...

Владико Юрію, ми хочемо бачити Вас у ролі Мойсея, що пішов на страждання зі своїм народом, замість панування з царським родом Єгипту;

в ролі Мазепи, що знехтував вигодами і почестями царської ласки задля добра свого народу;

в ролі Митрополита Липківського, що відновив Українську Церкву, незважаючи на всі перешкоди;

в ролі Патріарха Філарета, що визволив свою Церкву з довголітньої неволі...

Вони не побоялися анатем, вигнання, зневаг, наклепів, знаючи свою ціль і керуючись Словом Божим рідною мовою для добра свого знедоленого народу. Ми хочемо сподіватися, що Ви теж підете цим шляхом. Перед Вами виклик і місія – довести Вселенському Патріархатові, що їхнє потурання і догоджування Москві є помилковим та остаточно руйнівним для Вселенського Православ'я і особливо несправедливим супроти Українського Православ'я. Московська Патріархія не є і ніколи не була щирим християнським партнером Вселенського Православ'я. Навпаки – Московська Патріархія завжди була і є охочим інструментом загарбницької імперської політики царів, комісарів і сьогоднішніх володарів у Москві. За це український народ заплатив велику трагічну ціну. Остаточно – Вселенський Патріархат мусить усвідомити, що в недалекому майбутньому центром тяжіння Східного Православ'я буде Київ, а не Москва. Інакше ціла структура Східного Православ'я була б побудована на фальші, а ми віримо – цього Господь не допустить.

Ще є час все переосмислити, Владико. Нехай Господь буде Вашим дороговказом.

З християнською любов'ю і пошаною,

Наталія Ємець